

Mál nr. 4/2004

M

og

Vátryggingafélagið X v/ábygðartryggingar atvinnureksturs v/húseigendaábyrgðar

Meiðsl við fall við verslun, þann 06.09. 2002,
ágreiningur um hvort slys megi rekja til vanbúnaðar.

Gögn.

1. Málskot móttakið 13.01. 2004, ásamt fylgiskjöllum 1 – 6 þ. á m. skýrslu lögreglu og afriti ljósmynda og bréfs frá byggingarfulltrúa Reykjavíkurborgar.
2. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 30.01. 2004, ásamt afriti bréfs félagsins, dags. 22.09. 2003.
3. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 854/2003.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila. Þeirrar umfjöllunar er óþarft að geta ítarlega. M, 87 ára að aldri, hrasaði og féll er hún gekk um aflíðandi rampa (skábraut) við inngang verslunar.

Vátryggingafélagið telur umbúnað fasteignarinnar ekki með þeim hætti að það baki bótaábyrgð. Halli við innganginn hafi verið til þess að auðvelda aðkomu gangandi vegfarenda sem og þeirra sem eru í hjólastól eða með barnavagna. Halli skábrautarinnar sé ekki mikill, hann sé aflíðandi, brautin hafi verið steipt og mun ljósari að lit en malbikað planið fyrir utan. Fall M verði að telja óhappatílvik en ekki bótaskyld atvik. Félagið telur að athugasemdir byggingaryfirvalda séu fyrst og fremst formlegs eðlis. Þær varði viðeigandi leyfi og það eitt skapi ekki bótaábyrgð. Það vanti hina saknæmu háttsemi sem sé skilyrði bótaábyrgðar. Mat á því hvort háttsemi sé saknæm, svo til bótaskyldu leiði, fari fram sjálfstætt óháð þeim formreglum sem um framkvæmdaleyfi gilda.

M telur bótaábyrgð vera fyrir hendi. Byggingarfulltrúi hafi gert athugasemdir við frágang við inngang verslunarinnar. Inngangsrampinn sé ekki í samræmi við samþykktu uppdrætti og ekki hafi verið lögð fram tilskilin gögn er varðar andyrið til embættis byggingarfulltrúa. M getur bréfs byggingarfulltrúans, dags. 17.09. 2002, þar sem fram kemur m.a. að samkvæmt byggingarreglugerð nr. 44/1998 sé óheimilt að reisa hús, breyta því að innan eða utan (sbr. nánar bréfið) nema að fengnu leyfi viðkomandi sveitarstjórnar. Ennfremur sé í bréfinu kveðið á um það að hæðarskilum skuli jafnað út á þægilegan hátt en það hafi ekki verið gert og hæðarmismunur sé meðfram allri skábrautinni. Ennfremur hafi bréfið verið áskorun um að ráðast í úrbætur þegar í stað.

M telur orsök slyssins vera framangreindur hæðarmismunur, ófullnægjandi frágangur sem hafi ekki verið í samræmi við byggingarreglugerð. Um hafi verið að ræða “óleyfisframkvæmdir þar sem frágangur var til þess fallinn að valda slysi eins og segir í bréfi frá byggingarfulltrúa”. Um er að ræða verslun þar sem hafa þarf aðgengi fyrir alla hvort sem um er að ræða unga sem aldna og því óásættanlegt að hafa aðgengi eins og að framan greinir.

Álit.

Þegar tekið er mið af fyrirliggjandi gögnum, sem lögð hafa verið fyrir úrskurðarnefndina, hefur ekki verið sýnt fram á að rekja megi slysið til saknæmrar háttsemi starfsmanna vátryggingartaka, vanbúnaðar á aðstöðu við verslunarhúsnæðið eða annarra atvika sem hann ber ábyrgð á. Ekki er unnt að fallast á að skýra megi bréf byggingarfulltrúans í Reykjavík, um “frágang sem hætta getur stafað af”, á þann veg að skilyrði bótaábyrgðar séu uppfyllt. Ljóst er að upphækkun getur jafnan haft einhverja hættu í för með sér ef ekki er varlega farið. Athygli vekur að í áverkavottorði, dags. 03.03. 2003, er þess getið að M hafi misstigið sig með þeim afleiðingum að hún datt fram fyrir sig og skall með andlitið í jörðina.

Með hliðsjón af framanrituðu og fyrirbyggjandi gögnum hefur ekki verið sýnt fram á bótaábyrgð vátryggingartaka í máli þessu.

Niðurstaða.

Bótaábyrgð er ekki fyrir hendi.

Reykjavík 11. febrúar 2004

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.